

RUGUL APRINS

THE BURNING BUSH

Monastic Journal

WINTER 2024

Vol. 37

No. 3

Table of Contents/Cuprins

- 3 Greetings from Mother GABRIELLA
- 4 Bethlehem All Over Again
- 9 Cleansing our Baptismal Robe by Fasting
- 14 Din nou la Bethlehem
- 17 Să spălăm haina botezului prin post
- 23 Nativity and Theophany Schedule of Services

SAVE THE DATE

MAY 2-4, 2025

**10TH YEAR ANNIVERSARY OF THE
REPOSE OF FATHER ROMAN BRAGA.**

Speakers and Schedule to be announced

GREETINGS FROM MOTHER GABRIELLA

We have reached the month of November. Have turned back the clocks, raked the leaves, have split and stacked the firewood in preparation for the cold season.

The large number of participants in the Fall Workday has humbled us and encouraged us at the same time. Humbled to see the love and care of you all for the monastery and us who live in it. Encouraged by your faith and dedication to God and the Church. May the Lord bless you and your families! Know that you have a place in our hearts. We are grateful!

This season comes after a green, sunny, warm and joyful summer season complete with many pilgrims. The harvest was plentiful in all aspects. Now it is time to become quiet, to reflect on the meaning of the liturgical circle ahead, namely the Nativity of our lord Jesus Christ. This is a time for quiet and reflection on this mystery: How does God become man and dwells among us!

What a blessing to be guided in this earthly life by the cycles of seasons and the Liturgical season; as members of the church, we are carried with the whole body of the church through life safely to the harbor, that is to the end of our life. In the bosom of the Church life is rich with meaning; we experience the joy of the moment and anticipate the next season. The month of November starts with the commemoration of so many saints that are guides and example for us: Sts. Cosmas and Damian, the Unmercenary Physicians, The Holy Archangels, St Nektarios, St John Chrysostom and the list continues... What a banquet we are invited to freely partake of!

It is time to meditate on the mystery of the Incarnation. To be able to penetrate this mystery even a little there is a need for strong faith, a disciplined way of life in complete humility and stillness. This is possible by simplifying our everyday life, by being satisfied with little, eliminating the unnecessary distractions and everything that restricts our true freedom. Especially refraining from the temptation of the "Christmas shopping season." Let us make the effort to remain focused on what is most important and bring long lasting joy, instead of what brings fleeting and momentary joy. This way we acquire true freedom, the freedom that God has given man at creation and has come again becoming flesh to set us free from the bondage of sin and death.

Let us ask God to help us on our way to homeland, the Heavenly Kidom!

BETHLEHEM ALL OVER AGAIN

Fr. John Konkle

(From a homily given on Nativity Eve, 2023)

Eucharist as Incarnation

Intermittently throughout the year, and always during the festal days of Holy Nativity, Father Roman would say, “Every Divine Liturgy is Bethlehem all over again.” With his customary child-like enthusiasm, he would proclaim these words with the joy expressed by the angelic host announcing the Good News to the shepherds: “Glory to God in the highest, and on earth peace, to men good will” (Lk 2:14). “For there is born to you this day in the city of David a Savior, who is Christ the Lord. And this will be the sign to you: You will find a Babe wrapped in swaddling cloths, lying in a manger” (Lk 2:11-12).

Prior to the Divine Liturgy, before you arrive, the priest performs a short service in a small room on the north side of the Sanctuary where he prepares the bread, called “the lamb,” that will be used in the upcoming Divine Liturgy. In our temple, there is in this room an icon of the infant Christ, wrapped in swaddling cloths, lying on the discos, indicating that the lamb that will be placed on the discos in the service of preparation will become the incarnate Christ of Bethlehem. Toward the end of this preparatory service, the priest places a cross-shaped support for the covering of the lamb on to the discos and says, “a star came and stood over the place where the young child was,” again associating these actions with the incarnation of Bethlehem. And often, as in our St. Andrew Chapel, this association is made even more explicit by having the icon of the Nativity painted above the table on which this service is performed. These liturgical threads weave together the experiential theology that Fr. Roman proclaimed with the words, “Every Divine Liturgy is Bethlehem all over again.” The radiant and transformative beauty of the incarnation expressed in the feast of the Nativity was, for

Fr. Roman, manifest in every Divine Liturgy—Emmanuel, God coming to be with us.

The reality of the *incarnate* Christ with us in each of our parishes around the world at every Divine Liturgy is expressed when we echo the words of our Lord at the first mystical supper: “This is my body”; “This is my blood of the new covenant” (Mt 26:26-28; Mk 14:22-24; Lk 22:19-20). The sobering, and even disturbing, implications of these proclamations are expressed by Jesus himself: “I am the bread of life. ... If anyone eats of this bread, he will live forever; *and the bread that I shall give is My flesh*, which I shall give for the life of the world” (Jn 6:48, 51). These outlandish-sounding words were perplexing to his listeners for they “quarreled among themselves, saying, *“How can this Man give us His flesh to eat?”*” (Jn 6:48-52). Jesus responds to their uncertainty and confusion by being all the more emphatic:

Most assuredly, I say to you, *unless you eat the flesh of the Son of Man and drink His blood, you have no life in you. Whoever eats My flesh and drinks My blood has eternal life*, and I will raise him up at the last day. *For My flesh is food indeed, and My blood is drink indeed. He who eats My flesh and drinks My blood abides in Me, and I in him.* As the living Father sent Me, and I live because of the Father, so *he who feeds on Me* will live because of Me. (Jn 6:53-57; emphasis added)

With these teachings, Jesus anticipates the Mystical Supper at which he will institute our Eucharistic celebrations by commanding his disciples, “Take eat, this is my body” and “Drink of it all of you, this is my blood.” Apparently most of Jesus’ followers found this literalism too extreme to embrace for we are told that, “From that time many of His disciples went back and walked with Him no more” (Jn 6:66). But that Jesus means these words literally is emphasized by how he responds

to the departure of many of his followers. He does not say, “Sorry, you are misunderstanding me; I’m speaking figuratively.” Rather, he lets them leave without a word of compromise and instead turns to his hand-picked twelve disciples and says, “Do you also want to go away?” (Jn 6:67). Jesus presents his disciples with a crisis, a Y in the road. Are you going to follow me to the point of eating my flesh and drinking my blood, or are you going to look for a more comforting teaching elsewhere?

This is the crisis that he sets before all of us every Divine Liturgy: Are we willing, “in the fear of God and with faith and love,” to “draw near” to the incarnate Christ, to feed on him and live eternally? Or do we prefer to keep distant from such unsettling encounters?

Personal Transformation in the Eucharist

Sometimes Father Roman would follow his proclamation that the Divine Liturgy was Bethlehem all over again with words like “The Son of God once again takes on our humanity so that we might take on his divinity.” The reality of bread and wine becoming the body and blood of our Lord is essential to our becoming transformed into his likeness. Our becoming holy—our *theosis*, in technical terms—depends on consuming divinity.

St. Ignatius of Antioch, one of St. John’s disciples, explains in his letter to the Smyrneans (*circa* AD 114) that the rejection of the incarnate nature of the Eucharist, both in teaching and in action, becomes the path of self-destruction:

Take note of those who hold heterodox opinions on the grace of Jesus Christ which has come to us, and see how contrary their opinions are to the mind of God. . . . They abstain from the Eucharist and from prayer because *they do not confess that*

the Eucharist is the flesh of our Savior Jesus Christ, flesh which suffered for our sins and which the Father, in his goodness, raised up again. They who deny the gift of God are perishing in their disputes.” (Letter to the Smyrnaeans 6:2;7:1; emphasis added)

St. Ignatius is teaching us not only that the Church understands Jesus’ eucharistic words literally, but also that—just as Jesus taught—we are perishing by refusing to partake of his body and blood, that we are refusing the very gift of God that is given to us for our personal transformation into his likeness. We have no life in us unless we consume him who is Life.

The transformative power of the incarnate Christ of holy communion is emphasized all the more in the second century by Justin Martyr, an apologist for the faith:

For not as common bread and common drink do we receive these; but in like manner as Jesus Christ our Savior, having been made flesh by the Word of God, had both flesh and blood for our salvation, so likewise have we been taught that the food which is blessed by the prayer of His word, and from which our blood and flesh by transmutation are nourished, is the flesh and blood of that Jesus who was made flesh. (First Apology, 66; emphasis added)

The very same flesh and blood of the incarnation is the flesh and blood we consume in holy communion for our salvation, for the transformative nourishment of our flesh and blood. We become Christlike by, as St. Peter puts it, “becoming a partaker of the divine nature” (2 Pt 1:4), fulfilled by consuming the incarnate flesh and blood of the Son of God. We become what we eat.

Cosmic Transformation in the Eucharist

Father Roman emphasized not only the personal transformative power of the Eucharist for each of us individually, but also its cosmic dimension. Sometimes he would follow his proclamation that the Divine Liturgy was Bethlehem all over again with words like these: “The Son of God takes on the materiality of this world so that all creation can be restored to its created beauty.” Or he would speak of the atoms throughout the universe being transformed by the Eucharistic celebration. The Eucharist is not just *for me*, but for all creation: “On behalf of all [things] and for all [things]” (*kata panta kai dia panta*).

The personal and the cosmic dimensions of the Eucharist are intimately related, as St. Paul teaches in his letter to the Romans.

For I consider that the sufferings of this present time are not worthy to be compared with the glory which shall be revealed in us. *For the earnest expectation of the creation eagerly waits for the revealing of the sons of God.* For the creation was subjected to futility, not willingly, but because of Him who subjected it in hope; *because the creation itself also will be delivered from the bondage of corruption into the glorious liberty of the children of God. For we know that the whole creation groans and labors with birth pangs together until now.* Not only that, but we also who have the firstfruits of the Spirit, even we ourselves groan within ourselves, eagerly waiting for the adoption, the redemption of our body. (Rom 8:18-23; emphasis added)

The imagery is vivid: fallen creation is *groaning and laboring*, images of the birthing process, and in this state it is eagerly waiting with a focused anticipation *to be delivered*, another image of the birthing process. To be delivered *from* what? From the bondage of death and decay

which controls this world. And to be delivered *to* what? To glorious liberty! The created realm longs to manifest its intrinsic freedom, a glory that is to be *revealed in us*. And how is creation going to be transformed in this way? When we, as humans, are revealed to it as who we truly are—sons of God with redeemed bodies. In this way, *our current sufferings*, which are the occasion of our own *groaning within ourselves*, are all channeled toward the end of a transformed and restored creation.

Fallen creation, then, depends for its deliverance from corruption *on the transformation of our bodies*, which—as we saw above—are transformed by consuming Christ himself. Cosmic transformation involves the personal transformation which comes through participation in the Holy Eucharist. Divine Liturgy, as the continuous fulfillment of Bethlehem, unceasingly offers Christ to us *for the life of the [entire] world and its salvation*.

Cleansing Our Baptismal Robe by Joyful Fasting

Fr Roman Braga

The path of fasting leads to the path of purity. Fasting is the cutting off of lust and evil thoughts, the purity of prayer, the illumination of the soul, the guarding of the mind, the deliverance from hardness of heart, the door to contrition.

St John of the Ladder

M.B. **Father, earlier you talked about how we confuse happiness and comfort. Instead of physical comfort, our true joy is meant to be spiritual. You said that when we fast or deny ourselves physical pleasures we can find spiritual joy.**

Fr.R. It is a joy when we can abstain from something. When a man can say no to himself and deny himself, it is always a joy. Also, remem-

ber the Gospel says, “Put some perfume on your head,” which means we are to be joyful; we are not to be sad or to show others our fasting. (See Matt. 6:16-18).

It is hard to control ourselves. We can say no to others, but what about saying no to ourselves? The fasting we Orthodox Christians do every Wednesday and Friday is a practical way to strengthen us spiritually. (Orthodox fasting involves abstaining from meat and dairy products, but also from less tangible things such as harsh words or selfish acts. In addition to Wednesdays and Fridays the Church has four fasting periods before major feasts: the Nativity fast, six weeks; Pascha, six weeks of Great Lent plus Holy Week; Saints Peter and Paul varies; the Dormition of the Theotokos two weeks.)

We fast on Wednesday, remembering Judas’ betrayal and praying that we will not betray Jesus or be consumed with materialism like Judas. On Friday, we fast remembering the Crucifixion.

On fasting days, we say no to certain foods. This small denial strengthens us to say no to other things or to make other sacrifices. Our abstaining from foods is for a bigger purpose—we want to crucify our flesh and be resurrected with Christ.

The Church understands human nature. The Church is not against human nature, but since our human nature is distorted by sin, we must grow in a true nature. The true nature is to have will power. In school, children may be told concerning a temptation to do wrong that it is natural, that everybody is doing it. No. The true nature of man is to be able to say no to evil. What is natural is to be a person, not to be driven by passions or instincts, but be able to control them.

M.B. Those fast days serve to strengthen our willpower. Often, I am tempted to eat something I should be fasting from, but when I resist that temptation, I feel stronger to resist other temptations.

Fr.R. And that is the reason for the fast days and why we should keep

the fasts as the Church recommends and not create personal rules of fasting or consider fasting a dietary program.

It is also important to realize that we cannot make this effort alone, saying, “I can do it” intellectually. We cannot do it if we do not have help from the Holy Spirit. These fasting periods are sanctified, and our saying “no” is sanctified. It is a spiritual power.

In his epistle to the Corinthians, St. Paul talks about food. (1Cor 6:13). When we fast, we tend to think only about food, we do not eat this, or we do not eat that. Saint Paul says that food is for the stomach, and the stomach is for food, but God will destroy them both. In other words, food is not so important.

M.B. It is hard to keep the fasts when so many people around us know nothing about fasting. When you say that food is not important, does that mean there is another way to fast when we are offered, in generous hospitality, foods that we should be fasting from?

Fr.R. Here in America, not all people are Orthodox. Perhaps your neighbors are of another religion, and during Great Lent they invite you for dinner. They love you and they prepare delicious food for you, so do not say, “Oh no, I am Orthodox, I am fasting, I do not eat these foods.” Instead go and eat what they serve you. Then go home, pray, and resume your fasting.

Since fasting is not just about eating or not eating, St. Paul says not to make so much noise about food. Scripture brings us to the essence of what fasting means: it means to take control of ourselves and to say no to ourselves. Also, keep one thing in mind: your body is the temple of the Holy Spirit, and God dwells within you. You are not allowed to do with your body whatever you want to do. The passions are sins connected mostly to the body. Your body is not your own; rather, you are redeemed with a high price—the blood of our Lord Jesus Christ on the Cross. You cannot say, “I do what I want,” because once you are

baptized, you are set apart for our Lord Jesus Christ.

Whenever any little baby girl or boy is baptized, the same inaudible voice of the Father that was heard at the Jordan river saying, "This is my beloved Son, in whom I am well pleased," also says, "This little baby, this person, is Mine." Then after Baptism, in the sacrament of Chrismation, we are sealed with the Holy Spirit. We do not belong to others or ourselves, we belong to God and are set aside for Him.

Because our bodies do not belong to us, we must keep our bodies clean of all defilement. The body of Christ is the Church, Jesus is the head, and we are the members. The Holy Spirit is the breath, the life of this organism which is the Church. Each one of us has a function. One is a little finger, one is an ear, one is a leg. We all constitute the body of Christ. How can I, asks St. Paul, take a part of the body of Christ and make it part of the body of a prostitute? He says this is impossible and reminds us that Scripture says when a man has relations with a woman and unites himself to her, he is one body with her. Saint Paul asks, how can someone be one body with a prostitute when he is one body with Jesus Christ?

Fasting is to be clean. We fast not only from the passions of the flesh but also from the sins of the mind. Each of us, according to St. Paul, is a temple of the living God, even if we are sinful. These temples are defiled, they are ruined, and they are dirty. They are painted inside not with holy icons but with icons from television. We paint inside this temple of God not with the image of God but with all kinds of dirty things we see in the world. These are the things we must change in ourselves when we fast, not just our food.

It is good to abstain from what the Church says not to eat because it is the rule of the Church. The rules of the Church are put there by the holy synods of Bishops, and these synods are led by the Holy Spirit. The Church says we must keep the fast as much as possible. However, if it is not possible, do not make too much fuss about food or

about eating or not eating certain foods. When the blessed Archbishop John of Chicago was asked about what to eat or not eat during Lent, he answered, “Just don’t eat each other.”

M.B. What a powerful answer! I assume he meant to refrain from things like criticism, gossip, or unkind words.

Fr.R. Exactly. That is the essential rule of fasting: do not eat each other. Also, keep your mind from thinking vile thoughts, and go to Confession and say, “I’m sorry, Lord, I know that I’m not correct.”

When the Prodigal Son came back from that far away country—which symbolizes our distance from God—his father gave him a robe. God the Father has given each one of us a robe, the robe of Baptism. We have stained our robe of Baptism, and we must wash it and clean it during Great Lent and the other fasting periods throughout the year. We cleanse our robe by a true fasting.

It is necessary for a Christian to fast, in order to clear his mind, to rouse and develop his feelings, and to stimulate his will to useful activity. It is also necessary for a Christian to fast because when the Son of God took our human nature upon him, that human nature was uplifted to the divine plane, and now we hasten towards the kingdom of God, which is not meat and drink, but righteousness and peace, and joy in the Holy Spirit.

St. John of Kronstadt

From the book *How to raise Children in a World without God* by Fr Roman Braga.

DIN NOU LA BETHLEHEM

Pr John Konkle

(Predică la Nașterea Domnului 2023)

Euharistia ca Întrupare

Din când în când, în timpul anului și totdeauna în timpul zilelor de sărbătoare ale Nașterii Domnului, Pr Roman spunea "Cu fiecare liturghie suntem din nou la Bethlehem." Cu entuziasmul său caracteristic copilăresc, spunea aceste cuvinte cu bucuria exprimată de oștile cerești care anunțau păstorilor veștile bune: "Slavă întru cei de sus, lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună voire! (Luca 2:14). "Că vi s-a născut azi, Mântuitor, Care este Hristos Domnul în ceata lui David. Și acesta va fi semnul: veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle." (Luca 2:11-12).

Înainte de Sfânta Liturghie, preotul oficiază o scurtă slujbă (slujba Proscomidiei) în partea de nord a altarului, unde pregătește pâinea numită "mielul" care va fi folosită în Sfânta Liturghie care urmează. În biserica noastră, în aceasta încăpere este o icoană a copilului Hristos, învelit în scutece, întins pe disc, indicând că mielul care va fi pus pe disc în slujba de pregătire, va deveni Hristos cel Întrupat în Bethlehem. Către sfârșitul acestei slujbe, preotul așază un suport în formă de cruce pentru acoperirea mielului de pe disc și spune: "Și venind steaua, a stat deasupra, unde era Pruncul," asociind din nou aceste acțiuni cu Întruparea din Bethlehem. Și de cele mai multe ori, cum este și în capela noastră Sf Andrei, această asociație este și mai explicită, având icoana Nașterii pictată deasupra mesei unde se oficiază slujba proscomidiei. Aceste legături liturgice țin împreună teologia practică pe care Pr Roman o proclama cu cuvintele "Cu fiecare Liturghie suntem din nou la Bethlehem." Frumusețea radioasă și transformativă exprimată în sărbătoarea Nașterii Mântuitorului, era pentru Pr Roman prezentă în fiecare Sfântă Liturghie—Emanuel, Dumnezeu care a venit să fie cu noi.

Realitatea prezenței alături de noi, la fiecare Sfântă Liturghie

în parohiile din întreaga lume, a lui Hristos cel Întrupat, rezonază cu cuvintele Mântuitorului la Cina cea de Taină: "Luați, mâncați, acesta este trupul Meu...acesta este sângele Meu, al Legii celei noi" (Matei 26:26,28). Implicațiile serioase și chiar îngrijorătoare ale acestei afirmații sunt pronunțate de însuși Hristos: "Eu sunt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. *Iar pâinea pe care Eu o voi da pentru viața lumii este trupul Meu*" (Ioan 6:51). Aceste cuvinte ciudate au fost de ne înțeles pentru cei care Îl ascultau: "Deci iudeii se certau între ei, zicând: *cum poate acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm?*" (Ioan 6:52). Iar Iisus răspunde nedumeririi lor și mai emfatic: "Și le-a zis Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă, *dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. Trupul Meu este adevărată mâncare și sângele Meu adevărată băutură. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu întru Mine rămâne și Eu întru el. Precum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu și Eu visez pentru Tatăl, și cel ce Mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine*" (Ioan 6:53-57).

Cu aceste cuvinte Iisus anticipează Cina cea de Taină unde întemeiază taina euharistiei: "Luați, mâncați, acesta este trupul Meu... acesta este sângele Meu." Se pare că cei mai mulți dintre cei care Îl urmau pe Hristos au considerat aceste cuvinte mult prea extreme și din acel moment s-au îndepărtat de El: "Și de atunci mulți dintre ucenicii Săi s-au dus înapoi și nu mai umblau cu El" (Ioan 6:66). Dar ceea ce vrea Iisus să spună prin aceste cuvinte este de fapt răspunsul Lui pentru cei care nu L-au mai urmat. El nu a spus, "Îmi pare rău, am spus doar figurativ." Din contra, îi lasă să plece fără să spună un cuvânt de compromis și se întoarce către cei 12 apostoli întrebându-i, "nu vreți și voi să vă duceți?" (Ioan 6:67). Iisus prezintă apostolilor o situație de criză, o bifurcare în drum. Mă urmați pe Mine până acolo unde veți mânca trupul Meu și veți bea sângele Meu, sau veți căuta învățături mai plăcute în altă parte?

Transformarea personală în Euharistie

Aceasta este dilema pe care Iisus o pune în fața noastră a tuturor în Sfânta Liturghie, suntem noi dispuși, ”Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste” să ne apropiem de Hristos Cel Întrupat, să ne hrănim cu El și să trăim veșnic, sau preferăm să stăm departe de astfel de întâlniri.

Uneori Pr Roman, după ce spunea că Sfânta Liturghie este Betlehem din nou, mai spunea, ”Încă o dată Fiul lui Dumnezeu ia forma noastră umană ca noi să luăm forma lui divină. Realitatea pâinii și vinului ce se transformă în trupul și sângele Mântuitorului este o condiție esențială ca noi să devenim ca El. Pentru ca noi să devenim îndumnezeiți, în termeni tehnici, **îndumnezeirea** noastră depinde dacă consumăm divinitatea.

Sfântul Ignatie al Antiohiei, unul dintre discipolii Sf Ioan, explică în epistola lui către Smirneeni (circa 114 ÎH) că respingerea naturii întrupate a **Euharistiei**, atât în teorie cât și în faptă devine calea spre distrugere. ”Luați aminte la cei care au păreri heterodoxe despre harul lui Hristos care a venit la noi, și vedeți cât de contrarii sunt aceste opinii față de mintea lui Dumnezeu...*Se abțin de la Sfânta Euharistie și de la rugăciune pentru că ei nu proclamă că Euharistia este trupul Mântuitorului Iisus Hristos, trup care a suferit pentru păcatele noastre, și pe care Tatăl, în bunătatea Lui, L-a înviat din nou. Cei care neagă darul lui Dumnezeu pier în propriile lor dispute*” (Letter to the Smyrnaeans 6:2; 7:1).

Sfântul Ignatie ne învață nu numai că Biserica înțelege cuvintele Euharistice ale lui Iisus, dar cum a spus Iisus Însuși, noi ne pierdem prin refuzul de a ne împărtăși cu trupul și sângele Lui; asta înseamnă că refuzăm darul pe care El Însuși ni-l oferă pentru ca noi să ne transformăm personal și să devenim ca El. Noi nu avem viață în noi decât dacă ne comunicăm cu El care este Viața.

Puterea de transformare a lui Hristos Întrupat în Sfânta Cumi-

necătură este subliniată și mai mult de către Justin Martyr, un apologist al credinței: ”Acestea pe care le primim nu sunt pâine și vin ordinare; ci în același fel ca și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, care S-a întrupat prin Cuvântul lui Dumnezeu, căpătând trup și sânge pentru mântuirea noastră, *la fel și noi am fost instruiți că sângele și trupul nostru care este binecuvântat prin Cuvântul Lui, și prin care sângele și trupul nostru este hrănit prin transmitere, este sângele și trupul lui Iisus care a fost întrupat*” (First Apology, 66). Același trup și sânge al întrupării este trupul și sângele pe care îl consumăm în Sfânta Împărtășanie pentru mântuirea noastră, pentru hrana care ne transformă trupul și sângele. Devenim asemenea lui Hristos, cum spune Sf Pavel, ”ca prin ele să vă faceți părtași dumnezeieștii firi,”(II Petru 1:4), împliniți că am mâncat trupul și sângele Fiului lui Dumnezeu Cel Întrupat. Devenim ceea ce mâncăm.

Transformarea cosmică în Euharistie

Părintele Roman nu numai că sublinia puterea transformatoare a Euharistiei pentru fiecare din noi, dar totodată și puterea ei cosmică. Uneori , după ce spunea că Sfânta Liturghie este Bethlehemul din nou, mai spunea ceva, ”Fiul lui Dumnezeu Își ia asupra Sa materialitatea din această lume pentru ca întreaga creație să fir readusă la frumusețea în care a fost creată.” Sau vorbea despre atomii din univers care erau transformați de slujba Euharistică. Euharistia nu este numai pentru mine, ci pentru întreaga creație, ”De toate și pentru toate!”

Dimensiunile personale și cosmice ale Euharistiei sunt descrise de Sf Pavel în Epistola către Romani, ”Căci socotesc că pătimirile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea care ni se va descoperi. Pentru că făptura așteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci făptura a fost supusă deșertăciunii—nu din voia ei ci din cauza aceluia care a supus-o—cu nădejde, *Pentru că și făptura însăși se va izbăvi din robia stricăciunii, ca să fie părtaşă la libertatea mării fiilor lui Dumnezeu. Căci știm că toată făptura împreună suspină și împreună are*

dureri până acum. Și nu numai atât, ci și noi, care avem pârga Duhului, și noi înșine suspinăm în noi, așteptând înfierea, răscumpărarea trupului nostru” (Romani 8:18-23).

Imaginile sunt foarte vibrante: creația căzută *se muncește și suspină*, imagini ale procesului de naștere, și în starea aceasta așteaptă cu nerăbdare să fie eliberată, o altă imagine a procesului de naștere. Să fie eliberată de la ce? Din sclavia și putreziciunea morții care controlează această lume. Și să fie eliberată la ce? La o măreață libertate! Lumea creată dorește să își manifeste libertatea intimă (personală), o glorie care să se manifeste în noi. Și cum se va transforma creația în felul acesta? Când noi, ca oameni, vom fi descoperiți ei ca cine de fapt suntem—fii ai lui Dumnezeu cu trupuri răscumpărate. În felul acesta, *suferințele noastre actuale*, care sunt cauza *gemetelor noastre interioare*, sunt toate îndreptate spre sfârșitul unei creații transformate și restaurate.

Creația căzută, pentru a fi eliberată din corupție prin transformarea trupurilor noastre, care după cum am văzut mai sus, sunt transformate prin consumarea lui Hristos. Transformarea cosmică necesită transformarea personală care vine prin participarea la Sfânta Euharistie. Sfânta Liturghie, ca o împlinire continuă a Bethlehemeului, neîncetat ni-L oferă pe Hristos, *pentru viața și mântuirea întregii lumi.*

November 2024 Workday Participants

Să spălăm haina botezului prin post cu bucurie

Pr Roman Braga

Calea postului conduce la nepătimire. Postul este îndepărtarea de la desfrâu și de la gânduri rele, este curățenia rugăciunii, iluminarea sufletului, paza minții, eliberarea inimii împietrite și calea către pocăință.

Sf Ioan Scărarul

M.B. Părinte, vorbești mai înainte de confuzia dintre fericire și confort. Adevărata noastră bucurie este de natură spirituală, nu de confort fizic. Spunea-ți că atunci când ne abținem de la plăcerile senzuale, când postim, simțim o bucurie spirituală.

Fr.R. Este o bucurie când te poți abține de la ceva. Adevărata bucurie spirituală este atunci când omul poate să spună nu și să se tăgăduiască pe sine. Aduceți-vă aminte ce spune Scriptura, „...unge capul tău și fața ta o spală”, ceea ce vrea să spună că trebuie să fim veseli, să nu fim triști sau să arătăm oamenilor că postim (Matei 6:16-18).

Este greu să ne controlăm. Putem spune nu altora dar putem oare să ne spunem nu și nouă? Postul pe care noi ortodocșii îl observăm miercuria și vinerea este o modalitate de a ne întări spiritual. (Postul ortodox presupune a nu mânca produse animale, carne, lapte, ouă, dar totodată a ne abține și de la lucruri mai puțin tangibile, cum ar fi cuvinte aspre sau acțiuni egoiste. Pe lângă zilele de post miercuri și vineri, Biserica ortodoxă observă patru posturi majore în fiecare an: postul Nașterii Mântuitorului, șase săptămâni; Marele Post, postul Paștelui, șase săptămâni plus Săptămâna Mare; postul sfinților Petru și Pavel, variază; postul Adormirii Maicii Domnului, două săptămâni).

Miercuria postim amintindu-ne de trădătorul Iuda și ne rugăm să nu trădăm și noi pe Iisus și să nu fim absorbiți de materialism precum Iuda. Vinerea postim în amintirea Răstignirii.

În zilele de post ne abținem de la anumite mâncăruri. Acest minim refuz ne împuternicește a spune nu și în alte situații, sau a face și alte sacrificii. Abstinemța de la mâncare are un scop mai important, acela de a ne răstigni trupul pentru a fi înviați odată cu Hristos.

Biserica înțelege natura umană și nu este împotriva ei, dar pentru că natura noastră este deformată de păcat, trebuie să revenim la natura noastră cea adevărată. Adevărata natură este să avem voință. Uneori la școală copiilor li se spune că ceea ce au greșit este natural, că toți fac așa. Nu. Natura umană este făcută să poată spune nu la ceea ce este rău. Natural este să fi o persoană care să nu fie condusă de instincte și tentații, ci să le poți controla.

M.B. Aceste zile de post au darul de a ne întări voința. De multe ori sunt tentată să mănânc ceva ce nu este de post, dar atunci când reușesc să mă abțin, simt că am și mai multă putere să rezist tentației.

Fr.R. Acesta este rolul zilelor de post și de aceea trebuie să postim după cum prescrie Biserica și nu să ne facem reguli de post personale sau să considerăm postul un regim alimentar dietetic.

Este deasemenea important să înțelegem că nu putem face acest efort singuri, ”intelectual”. Nu putem să facem acest efort dacă nu avem sprijinul Duhului Sfânt. Aceste perioade de post sunt binecuvântate și a spune ”nu” este deasemenea binecuvântat. Este tăria spiirtuală.

În Epistola către Corinteni, Sf Pavel vorbește despre mâncare (1 Cor 6:13). Când postim, tendința este să ne gândim numai la mâncare, nu mâncăm asta, nu mâncăm cealaltă. Sfântul Pavel spune că mâncarea este pentru stomac și stomacul este pentru mâncare, dar Dumnezeu le va distruge pe amândouă. Cu alte cuvinte, mâncarea nu este atât de importantă.

M.B. Este foarte greu să postești când toți cei din jurul nostru nu știu nimic despre post. Atunci când spuneți că mâncarea nu este importantă, există un alt mod de a posti atunci când ni se oferă bucate care nu sunt de post.

Fr.R. Aici în America nu toată lumea este ortodoxă. Vecinii pot fi de o altă religie și în timpul Marelui Post te invită la masă. Cu oc-

azia asta pregătesc bucate gustoase, deci în loc să spunem, ”O, nu, eu sunt ortodox și postesc, nu mănânc aceste produse”, onorăm ce ni se servește și apoi mergem acasă, ne rugăm și continuăm postul.

Pentru că a posti nu este numai legat de mâncare, Sf Pavel spune să nu facem prea mult caz de mâncare. Scriptura ne clarifică care este esența postului: postul înseamnă să ne controlăm și să putem spune ”nu” nouă. Deasemenea, să nu uităm că trupul este templul Duhului Sfânt și Dumnezeu sălășluiește în noi. Nu avem dreptul să facem cu trupul nostru tot ceea ce vrem noi să facem. Patimile sunt păcate legate cel mai mult de trup. Trupul nostru nu ne aparține; noi am fost răscumpărați cu sângele Mântuitorului de pe Cruce. Nu putem spune, ”fac numai ce vreau”, pentru că odată ce am fost botezați, am fost puși de-o parte pentru Domnul nostru Iisus Hristos.

Atunci când un copil este botezat, aceiași voce care s-a auzit la Iordan, ”Tu ești Fiul Meucel iubit, în Tine am binevoit”, spune, ”copilașul acesta, persoana aceasta este a Mea”. Iar după botez, în slujba Mirungerii, suntem pecetluiți cu Sfântul Duh. Noi nu aparținem nimănui, și nici nouă înșine, suntem ai lui Dumnezeu și am fost puși de-o parte pentru El.

Pentru că trupurile noastre nu ne aparțin trebuie să le păstrăm curate. Trupul lui Hristos este Biserica, Iisus este capul, iar noi suntem membrele. Duhul Sfânt este suflul, viața acestui organism care este Biserica. Fiecare din noi are o funcție. Unul este un deget, altul este o ureche, altul un picir. Noi toți suntem parte din trupul lui Hristos. Cum pot eu, spune Sf Pavel, să iau o parte din trupul lui Hristos și să îl fac parte din trupul unei prostituate? Acest lucru este imposibil, spune el, și ne amintește ce spune Scriptura, că atunci când un bărbat se unește cu o femeie el devine una cu ea. Sfântul Pavel întreabă, cum poate cineva să fie același trup cu o prostituată când este același trup cu Iisus Hristos? Postul trebuie să fie curat. Nu postim numai contra papati-

milor trupești ci și contra păcatelor făcute cu gândul. Fiecare din noi, după cum spune Sf Pavel este templu al Duhului Sfânt, chiar dacă suntem păcătoși. Aceste temple sunt profanate, sunt distruse, sunt murdare. Ele sunt pictate în interior, nu cu icoane, ci cu imagini de la televizor. În loc să împodobim acest templu al lui Dumnezeu cu chipul lui Dumnezeu, îl pictăm cu tot felul de imagini urâte pe care le vedem în lume. Acestea sunt lucrurile care trebuie să se schimbe în noi atunci când postim, nu numai mâncarea.

Este bine să ne abținem de la ceea ce prescrie Biserica să nu mâncăm pentru că asta este regula Bisericii. Regulile Bisericii sunt stabilite de sfântul sinod al Bisericii și aceste sinoade sunt conduse de către Duhul Sfânt. Biserica spune că trebuie să păstrăm postul pe cât se poate. Cu toate acestea, dacă nu este posibil, nu trebuie să facem mare caz legat de mâncare sau dacă mâncăm sau nu mâncăm anumite produse. Atunci când Arhiepiscopul Ioan de Chicago a fost întrebat ce să mâncăm sau să nu mâncăm în timpul Postului Mare, el a răspuns, ”Doar să nu vă mâncați unii pe alții”.

M.B. Presupun că s-a referit la cuvinte de critică, bârfă.

Fr. R. Exact. Aceasta este regula principală a postului. Nu vă mâncați unii pe alții. Deasemenea controlează mintea împotriva gândurilor rele și mergi la spovedanie, spune, ”Doamne, am greșit, iartă-mă”.

Când fiul risipitor s-a întors din acele ținuturi îndepărtate -care simbolizează depărtarea noastră de Dumnezeu-tatăl lui i-a dat o mantie. Dumnezeu Tatăl ne-a dat la fiecare o mantie, haina Botezului și trebuie să o spălăm și să o curățim în timpul postului.

”Este necesar pentru un creștin să postească ca să își limpezească mintea, să își trezească și să își dezvolte simțurile și să își stimuleze voința spre lucruri folositoare”.

Sf Ioan de Kronstadt

FEAST OF THE NATIVITY AND THEOPHANY SCHEDULE OF SERVICES

2024

Tuesday, Dec. 24 Eve of Nativity	Royal Hours, Typica Vespers Liturgy of St Basil Vigil Service	6:30 am 8:00 am 6:00 pm
Wednesday, Dec. 25 Nativity of the Lord	Akathist & Hours Liturgy of St John Vigil Service	9:00 am 10:00 am 6:00 pm
Thursday, Dec. 26 Sinaxis of the MPΘV	Akathist & Hours Liturgy of St John Vigil	9:00 am 10:00 am 6:00 pm
Friday, Dec. 27 Protomartyr Stephen	Akathist & Hours Liturgy of St John	8:00 am 9:00 am
Tuesday, Dec. 31	Vigil Service Thanksgiving Service	6:00 pm 11:30 pm

2025

Wednesday, Jan. 1 Circ. Of our Lord	Akathist & Hours Liturgy of St Basil	9:00 am 10:00 am
Sunday, Jan. 5	Akathist & Hours Liturgy of St John Vespers of the Feast and Blessing of Water Vigil Service	8:00 am 9:00 am 10:45 am 6:00 pm
Monday, Jan. 6 Theophany	Akathist & Hours Liturgy of St Basil and Blessing of Water	8:00 am 9:00 am

The newly canonized Archimandrite Sofian (Boghiu) from Antim Monastery in Bucharest (Romania) was a friend of Fr Roman and Fr Felix. They knew each other from the Seminary in Cernica, they suffered together in the prisons of the Romanian Gulag and is pictured here (in the center) at our monastery in 1992, during one of his visits to the US. His relics are now in the church at Antim Monastery.

TROPARION TO SAINT SOFIAN OF ANTIM

Venerable Father Sofian
 Laborer of prayer and skillful iconographer of the Church
 Who painted the Savior in the souls of the faithful by the
 grace of the Holy Spirit
 And suffered in prison for the faith
 Now in heaven with the saints
 Pray to God unceasingly for us all.

